

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 175/2016
02.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М. и др, због продуженог кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адв. Н.Ц., и окривљеног И.Б., адв. Д.П., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 4К 238/10 од 24.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1096/15 од 04.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених М.М., адв. Н.Ц. и И.Б., адв. Д.П., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 4К 238/10 од 24.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1096/15 од 04.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу 4К 238/10 од 24.06.2015. године, између осталих окривљени М.М. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 03.04.2009. године до 06.11.2009. године а окривљени И.Б. због продуженог кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, и за које је осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 31.08.2014. године па надаље.

На основу члана 87. и члана 246. став 7. КЗ од окривљених одузета је опојна дрога ближе наведена у изреци првостепене пресуде.

Истом пресудом обавезани су окривљени да плате суду на име паушала износе од по 7.000,00 динара и трошкове кривичног поступка чија ће

висина бити накнадно одређена посебним решењем у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1096/15 од 04.11.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених М.М., А.С., С.М. и И.Б. и окривљеног М.М. лично, а пресуда Вишег суда у Шапцу К 238/10 од 24.06.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног М.М., адв. Н.Ц., због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или пак исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе,

- бранилац окривљеног И.Б., адв. Д.П. због повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или пак исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених М.М., адв. Н.Ц., и И.Б., адв. Д.П. су неосновани.

Бранилац окривљеног М.М., адв. Н.Ц., у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест на одбранама окривљених датим у полицији, а да су при том окривљени А.С., М.М. и С.С. имали истог браниоца, да су њихове одбране биле у колизији, те су исте пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног И.Б., адв. Д.П. наводи да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, која прописује када се суд може упознати са исказом саоптуженог или већ осуђеног, те да исказ саоптуженог С.С. се није могао прочитати у смислу наведене законске одредбе имајући у виду да је у односу на овог окривљеног донето решење којим је одбијена оптужба услед наступања застарелости кривичног гоњења. Такође по наводима захтева, и исказ окривљеног С.С. није се могао прочитати ни сходно одредби члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП на коју

одредбу се позива другостепени суд налазећи да се ради о очигледној грешци при позивању на тачку 5. наведеног члана од стране првостепеног суда.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Стоје наводи захтева браниоца окривљеног М.М., да су окривљени А.С., М.М. и С.С. имали истог браниоца, али не стоји тврдња изнета у захтеву да су њихове одбране пред органима МУП-а биле у колизији.

Ово стога што из списка предмета произилази да окривљени М.М. није дао одбрану пред органима МУП-а, а окр. А.С. је дао одбрану у МУП-у, у присуству браниоца Б.С., међутим исту је поновио у исказу пред истражним судијом и на главном претресу у присуству изабраног браниоца Д.Т.

Осим тога, одбрана окривљеног А.С. и С.С. у МУП-у на којима се делимично заснивају правноснажне пресуде нису у колизији, јер се не односе на исти догађај, будући да је окр. С.С. дао одбрану везано за догађај од 25.04.2009. године (у односу на куповину опојне дроге – марихуане од окривљеног И.Б., а у којој је посредовао окривљени С.М., тачка 4. захтева за спровођење истраге, односно тачка 3. оптужнице), док је окривљени А.С., дао одбрану у вези догађаја из периода 2008. – прва половина 2009. године, а који не обухвата радње о којима се изјашњавао окривљени С.С. (тачка 1. захтева за спровођење истраге, односно тачка 1 оптужнице).

Из наведеног произилази, да се неосновано захтевом браниоца окривљеног М.М. указује да се правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати то јест на одбранама које су у колизији то јест да је доношењем правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, неосновано се захтевом браниоца окривљеног И.Б. указује на повреду одредбе члана 406. став 1. тачка 5) и 1) ЗКП, односно када се суд може упознати са исказом саоптуженог или већ осуђеног.

Из списка предмета произилази да је на главном претресу одржаном дана 23.06.2015. године наведено да ће се на основу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, извршити упознавање са садржином записника о саслушању саоптужених С.М. од 25.04.2009. године у ПС Мали Зворник код истражног судије од 15.06.2009. године и са главног претреса од 06.11.2009. године и 07.02.2013. године, и С.С. са записника у ПС Мали Зворник од 25.04.2009. године и са главног претреса од 06.11.2009. године јер за то постоје важни разлози будући да су ови оптужени недоступни суду.

Дакле, из садржаја одлуке несумњиво произилази да је упознавање са садржином записника о саслушању саоптужених извршено, „јер за то постоје важни разлози“, а управо су то разлози прописани чланом 406. став 1. тачка 1) ЗКП, па Врховни касациони суд у том делу прихвата разлоге другостепеног суда

да се ради о очигледној грешци, јер несумњиво произилази да је упознавање са садржином записника извршено у смислу тачке 1) члана 406. став 1. ЗКП.

Осим тога, према окривљеном С.С., била је расписана потерница одређен притвор и донето решење за суђење у одсуству, а члан 406. став 1. тачка 1) ЗКП прописује да ће се упознавање са садржином записника о исказима извршити ако су испитана лица умрла, душевно оболела или се не могу пронаћи, или је њихов долазак пред суд немогућ или знатно отежан због старости, болести или других важних разлога.

Надаље, тачно је да окривљени С.С. није осуђен и да је против њега решењем Вишег суда у Шапцу 4К 238/10 од 22.05.2015. године обустављен кривични поступак услед застарелости кривичног гоњења. Међутим, наведено решење у тренутку извођења доказа читањем одбране на главном претресу дана 23.06.2015. године није било правноснажно, будући да није достављено странкама у поступку и браниоцу, због чега је суд био овлашћен да се упозна са тим записником.

Наиме, окривљени С.С. има својство саоптуженог све до правноснажног окончања кривичног поступка, који се против њега води, а он је то својство имао у тренутку извођења овог доказа, па су супротни наводи захтева оцењени неоснованим.

Са изнетих разлога, по налажењу Врховног касационог суда побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Б.

Стога је, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтеве бранилаца окривљених М.М. и И.Б. одбио као неосноване и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**